

Andet brev til forbundskansler Konrad Adenauer

Bruno Gröning, 4.10.1957

Henvisning:

Understregningen af enkelte ord blev foretaget som i originalen.

Andet brev til forbundskansler Konrad Adenauer

Bruno Gröning, 4.10.1957

Bruno Gröning
Plochingen-Stumpenhof
Im Dornendreher 117
Telefon 7761

Hr.

Forbundskansler dr. Conrad Adenauer
Rhöndorf bei Bonn/Rhein

Ærede hr. Forbundskansler!

Først i dag har jeg tid til at sende Dem de hjerteligste lykønskings- og velsignelsesønsker, også fra mine vennekredse, med Deres store succes¹, at De fortsat ikke kun for det tyske folk, men også for mange folk på denne jord kan føre den indsigtfulde kamp, så mange nationer også kommer til at nyde godt af Deres ærlige vilje.

Deres ønske, som De, ærede hr. forbundskansler, lod mig få med Deres svar fra 19. januar 1957, kan jeg kun gengælde i dag, idet jeg ønsker det samme for Dem: Jeg ønsker Dem Guds velsignelse og fortsatte gode resultat for Deres selvopofrende virksomhed.

Den for 2½ år siden bebudede retssag, er den 1. august 1957 endnu ikke endegyldigt blevet afsluttet. Statsadvokaturen tror, på baggrund af de mange forhør af vidner, berettiget at kunne anklage mig for, at mit virke hjalp mange mennesker til sundhed, og at jeg, kamoufleret som troslære, skal have gjort dette erhvervsmæssigt. Mit svar hertil er, at jeg ikke lever af det, men kun for det.

At jeg, kære hr. forbundskansler, må meddele Dem dette i samme skrivelse, skyldes udelukkende, at jeg på det skarpeste må tilbagevise retsvæsnets urigtige anklage, fordi Statsadvokaturen såvel som retten gennem den store forvirring, der er foranlediget gennem pressen såvel som gennem mine tidligere omgivelser – der bestod af mennesker af den ondeste slags – kunne sandheden om mig ikke komme

¹ Ved forbundsdagsvalget den 15.9.1957 blev Konrad Adenauer valgt for en tredje embedsperiode som forbundskansler.

frem. I dag er det derved blevet meget svært for mig, så jeg må sætte alt ind på at få retten til at forstå, hvordan helbredelserne her er sket, hvad der vil resultere i, at dommen her er uretmæssig. Jeg må sige, at jeg allerede har givet retten et dokument med helbredelsesberetninger, hvoraf det fremgår, at helbredelserne, der er sket for mange af vore medmennesker, ikke kan bringes i harmoni med en forbrydelse mod heilpraktikerloven. Af disse succesberetninger fremgår det uantasteligt, at jeg har belært mine Vennekredse sådan, at hver enkelt af disse medmennesker må tro på det, de har meget brug for til deres krop, sundheden. Jeg lærer vore medmennesker alt det, som gennem Kristi lære fører hvert menneske til Gud, men som vi mennesker selv skal omsætte i handling. Det er en virkelig troslære, hvorved jeg på ingen måde kan eller vil have forbrudt mig mod nogen menneskelov.

At De, ærede hr. forbundskansler, har ført alt til fuld succes for os tyskere, behøver jeg ikke at understrege her. Men jeg vil ikke undlade at give udtryk for min tro og min overbevisning om, at det gode, som også De, ærede hr. forbundskansler, bærer i hjertet for de nødlidende syge, kommer til udtryk gennem Deres føring og ledelse.

Det går aldrig an, at den nuværende lov forbyder, at mennesker kan blive hjulpet, fordi hjælperen ikke kan fremvise en officiel bekræftelse, eller at man nogensinde vil give ham den. Det er uforståeligt og beskæmmende, at den mig pålagte straf og forbudet gennem loven ikke kun rammer hjælperen – altså mig – men at de, som i deres nød ikke kunne hjælpes mere, der aldrig kunne finde en hjælp andre steder, fordi loven forbyder det. Det er nødvendigt med afklaring af hele denne sag, fordi de allerede fuldførte helbredelser aldrig har haft noget at gøre med medicinen eller heilpraktikerne, ikke kunne have det, for her er det mennesker, der allerede for årtier siden var blevet opgivet af læger eller heilpraktikere, som er blevet helbredt, fordi de gennem mine trosforedrag blev ført til modtagelsen af livets kraft, og dermed til deres sundhed.

Til dette vil jeg gerne indflette Bismarcks udtalelse: "Den Gud giver kraften til at helbrede, må heller ikke politiet fratage ham."

At de helbredte gennem min lære kom til troen, som jeg har gjort det klart for hver enkelt, oplevede helbredelsen, når de gjorde det, som de skylder sig selv og deres krop, kan ikke mere benægtes.

Også fra Kristi lære forstås det uimodsigeligt, at ethvert menneske må bevæge sig hen til den, han tilhører, og tilmed vil få alt det, som Gud har bestemt for ham, for ethvert menneske. Det ville føre for vidt, at jeg her skulle skrive alt ned til Dem, ærede hr. forbundskansler, fremføre alle beviserne for, hvordan det er muligt at føre mennesket tilbage til sin helbredelse, så han får den fuldstændige orden tilbage i sin krop.

De herrer fra retsvæsenet har, for at kunne dømme mig, hørt på mennesker, som i alle deres udtalelser såvel som skriftlige angivelser kun bragte beviser for, at de må betegnes som lægmænd, fordi de intet ved om, hvad der virker her, og hvad der får mig til det. De herrer medicinere såvel som myndighederne, har trukket disse

Andet brev til forbundskansler Konrad Adenauer

Bruno Gröning, 4.10.1957

mennesker frem som anklagerens vidner mod mig. Til dette kan jeg kun udtale min deltagelse, hvor fattige de sagkyndige, som måtte ønske at være det, står der.

At de her af mig omtalte hverken formåede at frembringe en god vilje eller forståelse for min uselviske, opofrende gerning, beviser først rigtigt min skrivelse fra 7. januar 1957, som jeg har sendt til Dem, højtærede forbundskansler. For denne min skrivelse har De jo klart og tydeligt givet udtryk for Deres tak den 19. januar 1957. Dermed har jeg det afsluttende bevis for, at et virkelig godt og velvilligt menneske som De, højtærede forbundskansler, er i dette tilfælde, har vist mig forståelse.

Retssagen imod mig, kun på grund af mit virke, bliver ført videre her i Tyskland; ikke, at jeg bliver træt i kamp, men dog må jeg, efter alt det foregående, tage beslutningen at udvandre til det land, hvor man vil vise mig den rigtige forståelse, når jeg ikke kan finde den her i Tyskland. Dette er min største smerte, at jeg til syvende og sidst må tage til udlandet for at følge mit kald, min mission.

Myndighederne har efter alt det, de allerede i dag burde vide om mig, ingen ret til at forbyde, idet jeg jo kun hjælper menneskeheden til helbredelse. Tværtimod var de efter alt dette, rettere sagt, forpligtet til at tilbyde mig, at jeg får tilbudt enhver lejlighed til at hjælpe mange mennesker.

Hvad er der sket? Hvad siger retssagen mig? Den der hjælper et menneske til at blive rask, men ikke har en officiel tilladelse, har forbrudt sig imod heilpraktikerloven og bliver straffet for det. – I dette tilfælde blev jeg også pålagt en bøde – henholdsvis en hæftestraf, hvor jeg tilmed skal betale sagsomkostningerne, for ikke at tale om, at jeg også må bære advokathonoraret såvel som de øvrige omkostninger, der var nødvendige for denne retssag.

Trods alle modstande, vil det også fortsat være mit kald at hjælpe mine venner og de endnu lidende medmennesker.

Med højagtelse

Deres

Bruno Gröning

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsens arkiv